

Disertační práce se zabývá problémem formování národní identity jedince v multikulturním prostředí pařížských imigrantů v letech 1848-1900. Základem práce je analýza dochovaného fondu Archives de Paris, Registres des Naturalisations et admissions en domicile z tohoto období. Na základě kvantitativní analýzy údajů uvedených v jednotlivých žádostech jsou konfrontovány teorie nacionalismu s faktickým průběhem identifikace jedince se státem. Analyzovány jsou postoje emigrantů z Německa, Lucemburska, Čech a Uherska. Většinový trend směřuje k identifikaci jedince s „národním státem“, výjimkou jsou Češi, kteří se hlásí k Rakousku. Faktický průběh identifikace poukazuje na mnohem větší opoždění aktivizace mas, než jaké předpokládají teoretické studie. To je dáno mnohem slabší sociální mobilizací, za níž stojí omezené schopnosti a možnosti vůdčích elit. Specifické postavení českého vývoje je vysvětleno za pomoci sémiotické analýzy proměny kolektivní paměti na příkladu pojmů hranice a cizina.